

Cái đêm hôm ấy

Chưa đầy 17 tuổi, Trịnh Thị Trinh, được trời ban cho một nhan sắc xinh tươi, với khuôn mặt trái xoan dễ thương, một thân hình cân đối và một cặp ngực vung cứng, đầy đà. Con gái một gia đình nông dân nghèo, suốt đời làm ruộng cực khổ nhưng không đủ ăn, luôn "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời". Gia đình đông anh em nên Trinh chỉ học hết lớp 4 rồi nghỉ ở nhà, phụ cha mẹ làm ruộng.

Thấy phong trào lấy chồng Đài Loan nở rộ, cô cũng muốn một ngày nào đó được lên đường làm dâu xứ người, thoát được cảnh chân lấm tay bùn, tối ngày lao tác. Biết đâu sau đó lại giàu có, dư gia rồi gửi tiền về cấp dưỡng mẹ cha.

Rồi một ngày đẹp trời, giữa mùa hè nắng gắt, nông dân đã nhàn nhã cấy cấy. Trinh đã được một chị cùng làng lâu ngày xa vắng, nay về lại kiểm tìm, dùng lời ngon ngọt phủ dụ lấy chồng Đài Loan. Hoàn cảnh gia đình và cũng là điều mong ước, Trinh đã nghe theo nhận lời. Thế rồi, Trinh và 2 cô bạn cùng được đưa về Sài Gòn. Họ chứa 3 cô ở trong một căn nhà ở vùng cư xá Lữ Gia, giáp với ranh tường của trường đua Phú Thọ. Ở đây, Trinh được kết bạn với những cô gái tới trước nhưng trục trặc sao đó, nên vẫn dài cổ đợi chờ.

Những ngày đầu Trinh cùng các cô gái mới đến, được chiều chuộng đủ điều, được cho ăn ngon, mặc đẹp, được đưa đi đó, đi đây sắm sửa. Những người coi sóc Trinh đều là những "chị hai" xinh đẹp mà đôi khi các cô còn gọi "má mi". Vài ngày sau đó, Trinh và các bạn được chuyển vào một phòng của khách sạn Tân Hồng, quận 1. Tại đây, các cô bị coi sóc và kiểm soát rất nghiêm ngặt, không được tiếp xúc với bên ngoài. Nội bất xuất, ngoại bất nhập. Mỗi cô được cấp phát một sổ nợ. tất cả những mua sắm, ăn uống từ trước đều được ghi rõ, cộng với một số tiền lời cắt cổ.

Thỉnh thoảng Trinh còn được đưa đi đến một địa điểm bí mật và thường đi vào những lúc đêm tối. Ở nơi này, Trinh thường được các "chị hai" và "má mi" dạy cách ăn diện, đi đứng, diễn hành. Thậm chí còn bị điều tra coi còn trinh tiết và có một nữ y sĩ, tới khám, soi kỹ càng.

Sau mọi thủ tục ban đầu hoàn tất, Trinh và các cô gái được nhét vào một chiếc xe Toyota "Cá Mập" và được đưa đến một địa điểm hoàn toàn bí mật. "Má mi" cắt nghĩa là đi coi mặt chồng. Xe chạy vòng quanh một hồi rồi chui đầu vào một khu vườn khá rộng. Bên trong là một biệt thự khang trang với phòng khách rộng lớn và quầy bar đủ mọi loại rượu. Trinh và các cô gái được đưa vào phòng trong và được lệnh thoát y, ngoại trừ đồ lót và một băng tên đeo trên ngực trái.

Các cô được lệnh lần lượt lướt qua phòng khách. Phòng khách được trang bị một giàn đèn sáng trưng, trừ quầy bar thì trong bóng tối mờ ảo. Sắp tới phiên mình, Trinh hồi hộp, lo sợ đợi chờ. Cái vẻ lo sợ do, phần bởi hồi hộp đợi chờ, phần bởi thỉnh thoảng tai Trinh nghe những tiếng kêu, rên "ái", "ái" ngắn gọn của những cô đi trước.

Đến lượt mình, khi vừa bước vào phòng, một làn ánh sáng màu hồng cực mạnh khiến Trinh lóa mắt, rụt mình hãi sợ. Trong bóng tối quầy bar, một bóng đen di động, một làn khói thuốc tỏa dài, bay cuộn lên cao. Còn đang phân vân lo sợ thì bóng đen từ quầy bar đã khập khểnh tiến tới phía mình. Một tràng cười man dại và hơi nóng nồng nặc của men rượu đã úp chụp lên cổ, lên vai mình, rồi rà soát xuống khắp thân mình. Trinh cảm thấy cực kỳ sợ hãi, nhột nhạt và miệng lưỡi ứ ứ, bật tiếng kêu lên "ái", "ái", giống như tai mình đã vừa nghe lúc nãy.

Rồi bàn tay của bóng đen lần lượt rà soát khắp thân thể và ôm chặt thân mình cô. Trinh lạnh toát người, muốn ngất xỉu vì lo sợ. Phản ứng tự nhiên

khiến Trinh đẩy lùi bóng đen và ôm ngực, khom mình rụt xuống. Bóng đen chao đảo như kẻ mất chân, anh ta lồng lộn la hét đủ điều nhưng bằng thứ tiếng gì Trinh nghe không hiểu.

Hắn vừa la to, vừa dúm tờ giấy bạc vào nịt vú của Trinh. Trinh giựt mạnh tờ giấy bạc xé nát và vút xuống đất.

Cánh cửa bỗng nhiên bật mở, "má mi" cùng một "chị hai" bước vào và Trinh nhận những cú tát như trời giáng cùng lời phán bảo:

- Chồng tương lai của mày sao mày dám chống?

- Đau phải chồng em!

Thế rồi lại mấy cái tát, đập mạnh vào mặt vào đầu.

- Khôn hồn thì tiếp chồng cho đảng hoàng không thì nát thân!

Má mi định bỏ Trinh lại rồi đi nhưng chợt nhìn thấy đồng đô la bị xé rách, bà ta quay lại túm tóc Trinh vặn hỏi:

- Trời ơi đồng 100 đô la, ai xé rách đồng này?

Trinh bị bà ta giựt mạnh mớ tóc, sợ hãi không dám trả lời nhưng má mi đã lại to tiếng mắng chửi:

- Tổ sư cha mày! cái thứ nhà quê, không biết giá trị của tiền bạc. Bà bảo cho mày biết, tiền bo này không phải chỉ cho mình mày mà là cho chung tất cả. Lần đầu, bà tha thứ cho mày, chỉ ghi tiền này vào sổ nợ. Khôn hồn thì chiều chuộng chồng mày, nó có thưởng thì mày có tiền trả nợ bà, không thì cứ nát thân con ạ! Mỗi ngày nợ là cứ "sanh sít đít đùi", mày hiểu chưa?

Nói rồi, bà ta phúi đít rồi cùng "chị hai" ra đi. Cánh cửa đóng lại cái rầm, để lại mình Trinh trong hổ thẹn và sợ hãi. Bóng đen đã trở lại quầy bar, tiếng ly rượu được nhắc lên, đặt xuống, reo những tiếng kêu lách cách khô khan. Trinh ôm mặt vào tường than khóc và cô muốn ngất lịm vì sự đau khổ tột cùng.

Bóng đen lại khập khểnh tiến tới ôm chặt và lần mò trên khắp thân thể Trinh. Tủi hổ và nhột nhạt nhưng cô không dám cất tiếng kêu la như lúc nãy vì sợ những trận đòn khốc liệt, giáng xuống mình cô. Hai cặp vú cô lần đầu tiên bị hai tay một người đàn ông bóp chặt. Cô cảm thấy nhức buốt, nhột nhạt và run sợ như thân mình sắp bị băm ra làm nhiều mảnh. Sau một hồi lần mò nham nhở, bóng đen hình như đã thỏa mãn dục tính, hắn nhét vội tờ giấy bạc vào nịt vú cô rồi buông thả cô ra, nhảy lui như một kẻ què quặt vào quầy bar tắm tối. Trinh định xé nát tờ giấy bạc nhưng nhớ lại trận đòn lúc nãy lại thôi. Cô gục đầu vào tường ôm mặt khóc sụt sùi.

Hai hôm sau cái đêm bị "má mi" dẫn cho ông chồng hờ xứ Đài coi mặt, Trinh lại được một chị hai và A Phùng, tên chồng hờ dẫn tới văn phòng đặc trách văn hóa và kinh tế của Đài Loan ở Sài Gòn làm thủ tục kết hôn. Hôm nay, Trinh mới có dịp nhìn rõ mặt anh chồng hờ, thì ra anh ta đã già yếu lại bệnh hoạn, thương tật, khiến anh ta phải chống nạng. Nhìn hình dáng anh ta thất thểu khác thường. Trinh bật kêu lên "thảo nào!", Trinh nhớ lại cái "đêm hôm ấy", cái bóng đen này lại có những bước thụt lùi khập khểnh, loạng choạng. Nhìn hình dáng tàn tạ của anh ta mà Trinh cảm thấy cho mình còn may mắn vì đã không thất tiết.

Trinh nhất định trốn, cô nhìn trước nhìn sau, một hàng dài người đứng xếp hàng chờ đợi, cả 30 người mới tới phiên Trinh. Trong tay Trinh có đủ giấy tờ tùy thân cùng với số tiền 700 đô ứng trước của người chồng hờ.

Điều kiện mua bán sao đó giữa anh chồng hờ với má mi môi giới, Trinh không hề biết. Chỉ biết cho riêng phần mình. Ngày đi làm thủ tục kết hôn, được anh chồng hờ chi cho 1.500 đô thì má mi đã trừ mất 800 đô, còn lại 700 vẫn giữ chặt trong tay. Tới ngày tổ chức đám cưới thì chú rể sẽ chi cho cha mẹ vợ 2.000 đô để mua sắm và tổ chức. Ngày lên tàu bay qua xứ Đài thì chú rể sẽ thí thêm 1.000 đô.....Nếu lật lọng trốn chạy thì phải đền trả gấp đôi, không thì má mi, chị hai sẽ tìm tới rạch mặt.

Ý tưởng trốn chạy đang còn hiện, ẩn một cách mãnh liệt trong đầu óc thì một chị xếp hàng liền đấy đã bắt chuyện với Trinh. Chị nhìn Trinh rồi nhìn anh chồng hờ của Trinh mà lắc đầu ngao ngán. Thấy thương tình cho một hoàn cảnh đáng thương, na ná giống mình. Sau vài câu chào hỏi, gợi

chuyện, chị đã hăng hái kể cho Trinh nghe: "Hôm nay chị xếp hàng nơi đây, không phải để làm thủ tục kết hôn mà để làm thủ tục từ hôn. Cách đây 2 năm, chị cũng lên đường lấy chồng Đài Loan nhưng không may cho chị, chị cũng lấy phải một anh chồng "cụt" như chồng em đây. Sau khi mọi thủ tục xong xuôi, chị vui vẻ và hãnh diện lên đường. Sang tới nơi, thì xứ Đài không phải một thiên đường trần giới như Quỳnh Dao đã tả mà là một hỏa ngục trần gian. Thằng chồng của chị sống trong một căn hộ nghèo nàn như ổ chuột và không phải nó mua chị về làm vợ mà làm kẻ hầu người hạ. Nó không đủ lực làm chồng vì thể xác tàn tạ và đã toan tính bán chị cho kẻ khác".

Nói tới đây chị ta tuôn chảy nước mắt và bật khóc nức nở. Đến khi hơi bình thản, chị ta kể tiếp:

"Em biết không? Sống trong cảnh nghèo khổ thì chị cũng chấp nhận mà sống với nó, dù có cực khổ thì cũng không bằng làm việc đồng áng ở quê nhà. Nó mất thể lực, không chuyện vợ chồng thì chị cũng không cần thiết. Miễn sao có việc làm, dành dụm có tiền gửi về cứu giúp thân nhân. Phận nghèo thì phải chịu chứ biết sao. Khi ở với nó chưa được bao lâu thì nó đưa chị đi tới một hotel khá sang trọng. Ngày đầu không gì xảy ra, ngày sau, có một ông đáng người to lớn, vẻ giàu có, tới bàn chuyện gì với nó không biết thể rồi sau đó ông ta dẫn chị với nó đi ăn. Ăn xong, 3 người cùng về nhưng tới cửa hotel thì nó bảo chị lên trước để nó đi mua thuốc. Vừa vào phòng hotel, ông khách cao lớn đã giở trò nham nhở và đè chị ra. Thú thật với em, lúc đó chị vẫn còn trinh vì thằng chồng cụt chỉ sờ soạng, hôn hít vớ vẩn chứ chưa hề ăn nằm tới bến.

Ông ta mở âm thanh TV thật lớn, chống tiếng hét la của chị rồi đè chị xuống giường. Sức ông ta to lớn vạm vỡ khiến chị chỉ biết đau đớn dẫy dụa chịu đựng chứ không thể chống đối. Khi đã hiệp chị xong, ông ta nhả bộ mặt nham nhở, tươi cười hôn hít chị ra điều đặc ý rồi cuốn gọn tấm khăn màu trắng lót dưới mông chị cuộn tròn. Chị nhìn theo, để ý thấy dính nhiều vết máu. Chị đoán rằng những vết máu đỏ lôm đôm đó vừa rơi chảy từ cửa mình chị vì chị vẫn còn đau rất vô cùng.

Xong xuôi, ông ta cầm miếng khăn dính máu đem khoe trước mặt chị với vẻ hớn hở tươi cười, rồi dúm vào tay chị một xấp giấy bạc. Chị cảm phần xé nát rồi ném mạnh vào mặt ông ta, ôm mặt khóc ngất. Chị mệt và đau quá, lịm đi lúc nào không biết. Đến khi tỉnh dậy thì thằng chồng của chị đang ngồi uống rượu ở thành giường, nó chỉ tay vào những vết dơ, dính ướt trên giường tra hỏi. Biết mình vừa bị xúc phạm và do bởi thằng chồng mình chủ mưu. Phản ứng tự nhiên khiến chị giang tay tát mạnh vào mặt nó. Vì chỉ có một chân nên thân hình nó chao đảo thấy mà tội nghiệp. Nó xông tới phía chị, dùng nạng quật mạnh vào người chị. Nó đánh chị hết sức dã man, thân thể chị tàn tạ và lại thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thì chị đã thấy 3 kẻ lạ mặt đang ngồi nhậu cùng thằng chồng bên đầu giường. Thế rồi chúng thốc chị dậy, dở trò nham nhở tồi bại.

Sau cái đêm đau khổ nhục nhã đó, chị như kẻ điên dại, muốn la hét trốn chạy. Mỗi lần chị định mở miệng la hét thì chúng lại đè chị xuống hiệp đáp làm nhục.

Cuối cùng lợi dụng chúng nó đang say men, ngủ say. Chị xé nát quần áo vụt chạy ra đường. Người ta tưởng chị là kẻ điên rồ nên đã bắt lại giao cho cảnh sát. Khi vào đồn cảnh sát, chị bị giam chung cùng với 2 cô Việt nam mang cùng hoàn cảnh tương tự.

Ở đây cảnh sát nhà tù rất coi thường tù nhân Việt Nam vì không được đại diện phía VN ở đây giúp đỡ can thiệp. Chị bị chúng nó bắt làm vệ sinh doanh trại và nhốt cở trong vòng suốt 3 tháng cho tới ngày ra tòa. Nhờ ra tòa, chị được gửi trả về Việt nam....".

Nghe tới đây, đầu óc Trinh quay cuồng và cô cảm thấy như truyện xảy ra cho chính mình vậy. Cô nhớ lại cái đêm nhục nhã cách đây mấy ngày nhưng so với cái đau khổ nhục nhã của chị này thì thật chẳng đáng vào đâu. Ý nghĩ trốn chạy lại thoáng mạnh trong đầu cô. Lợi dụng chị hai, một đại diện của ma mi vô trong quây nộ giấy, Trinh đã chạy ngược ra

đường, kêu một chiếc xe ôm trốn chạy.

Xe chạy lòng vòng mà cô không biết phải đi về đâu? Về Đồng Tháp ư? Má mi sẽ về tận nơi để thanh toán đòi nợ. Bụi đời ư? Tuổi còn non trẻ, lại không am hiểu sự đời thì làm sao có thể. Nghĩ rồi, nhìn trước nhìn sau, không thấy ai theo đuổi, Trinh kêu xe ngừng ngay trước cửa chợ An Đông rồi chen người, ẩn mình vào chỗ đông người. Sau đó cô ra cửa sau rồi vòng ngược qua đường Nguyễn Trãi.

Cuối cùng Trinh nghĩ ra chỉ còn một cách là đến với dì Tư. Cả dì và dượng đều dễ thương, hiềm muộn và cứng chiều cô như con. Cô sẽ thổ lộ tâm tình để dì, dượng thương tình che chở. Thế rồi cô ngoắc xe, đi về Bình Thạnh.

Ở cái quận Hồng Ngự nhỏ bé này nhưng đã có ít nhất vài trăm cô gái lấy chồng Đài Loan. May có, rủi có. Khối kẻ lên đời, nhà cao cửa rộng nhưng cũng khối kẻ tan nát, thê lương. Biết là biết vậy nhưng khối nhà vẫn nhắm mắt cho con theo bọn mai mối, trông mong con mình đổi đời, rồi nhà cao, cửa rộng....

Gia đình nhà ông Ba Đực đang tấp nập người ra vào thăm hỏi, chúc mừng. Thậm chí khách đến thăm còn thêu dệt đủ chuyện tiên, rồng. Nào "gia đình ông bà đạo đức, hiền lương nên Phật trời hộ phù", nào "ông bà ăn hiền ở lành nên thánh nhân chứng giám...". Nào: "Cháu Trinh chắc đã lấy được chồng thương gia, giàu có...."....

Giữa những câu chuyện đang trao đổi như pháo vang thì bỗng hai chiếc xe Honda từ xa phóng tới. Trên xe một lũ người mặt mày hung tợn lại kèm theo binh khí. Người lái chiếc xe đầu tiên, chính là Dũng Cò, mặt hằn vằn rỗ, vừa loang loét những vết sẹo, thành tích của đâm chém. Người ngồi yên sau chính là con Hoa má mi. Cả 5 người, 4 trai, 1 gái nhảy xuống xe cùng lúc, vây bủa cả hai cửa ra vào như những commando thiện nghệ. Chúng lăm le đủ loại vũ khí trong tay, trong khi Dũng Cò lên tiếng:

- Con Trinh! Nếu mày muốn sống thì phải ra trình diện ông ngay!

Một người trong nhà sợ hãi trả lời:

- Cháu đi xa rồi mà!

- Ông biết rồi! Nhưng nó đã mới trốn về!

- Tôi thề độc với ông rằng cháu nó không có nhà!

Nghe tới đây, Dũng Cò ra lệnh:

- Khoa Mốc và Tỉ Khùng chạy vào trong nhà khám xét!

Lệnh Dũng Cò vừa ban, hai thằng đứng hai bên hông cửa, cầm dao găm, mã tấu chạy thẳng vô trong nhà. Chúng khống chế mọi người vô góc nhà rồi lục soát mọi nơi, mọi hóc. Tức bực không tìm thấy Trinh, chúng bắt hai thanh niên và một thiếu nữ ra ngoài sân tra hỏi. Chúng đánh đập mấy người này một cách dã man rồi ra lệnh cho ông bà Ba Đực phải giao nộp Trinh ngay ngày mai, bằng không thì phải đền 5.000 đô la tiền thiệt hại cho chúng. Đấm đá thêm mấy người thanh niên vãi cái rồi chúng quay lưng như dao vào mọi người trong nhà, chửi thề thô tục rồi bỏ ra đi. Bọn Dũng Cò vừa đi khỏi, cả nhà ông Ba Đực bỗng trầm buồn như đang trong đám ma. Sự lo âu, sợ hãi ẩn hiện lên khuôn mặt mọi người. Những thanh niên bị đánh đập tàn nhẫn, mặt mày sưng húp và đẫm máu nhưng lo sợ không dám kêu ca. Những tiếng sụt sịt đã bắt đầu nức nở. Khách thăm cũng tìm cách tản dần.

Ông bà Ba Đực rơi vào trạng thái vô cùng lo âu, phần vì không biết thân phận con gái ra sao, phần thì lấy đâu ra 5.000 đô để bồi thường cho bọn nặc nô vừa kéo tới. Ông bà liên tưởng đến những việc chẳng lành. Cả gia tài của ông bà chỉ vài sào ruộng với một căn nhà tranh rách nát. Ruộng nương ở đây lại rẻ như bèo và lúa má trúng mùa thì cũng chỉ tạm đủ ăn. Ông bà thật sự rơi vào cơn cùng quẩn và lo sợ tới tận cùng. Ông bà bàn bạc đủ điều, cuối cùng quyết định: "Hãy chạy về dì, dượng Tư".

Ông Ba Đực đáp chuyển xe đò sớm nhất từ Hồng Ngự đi Sài Gòn. Đối diện với ông là một băng ghế dành cho những người ăn mặc khá bảnh bao và cười đùa vui vẻ. Ông nhìn thoang thoáng trong nhóm này hình

như có một chị đã đến nhà ông hôm qua. Có lẽ chị ta không nhận ra ông vì hôm qua, chị ở đứng ngoài sân, không vào nhà. À thì chính là mẹ Hoa má mi. Mẹ ta chắc vừa kiếm được mấy em bé quê để đem lên Sài Gòn, gả chồng Đài Loan. Thấy mấy cô bé nói cười vui vẻ và hồn nhiên, ông Ba Đức cảm thấy thương nhớ con vô hạn. Rồi sụt sùi rơi lệ! Ông cũng cảm thấy thầm thương cho mấy cô bé quê hồn nhiên, vô tội rồi ông tự hỏi không biết số phận mấy cô bé này sẽ ra sao và con Trinh nhà ông giờ này đang ở đâu và có mệnh hệ gì không? Thế rồi ông lại khóc.

Chiếc xe cứ chồm lên, nhảy xuống trên mặt đường trắng nhựa nhưng lồi lõm do bởi đoạn đường này mới vừa trải qua một cơn lụt. Xe cứ phải lạng lách, khiến người và hàng hóa trong xe cứ chao đảo, va chạm nhau. Cuối cùng một số hành lý đặt trên nóc đã rơi đổ xuống hành khách và Hoa má mi đã lãnh nhận nguyên một bao sầu riêng, tuôn đổ vô đầu. Cô đau đớn rên la thảm thiết, mặt mũi cô đã thấm máu. Lúc đầu thì ông Ba rửa thầm: "Đúng là ác báo! Thật đáng tội, đáng kiếp!", nhưng rồi ông lại động lòng thương xót, ra tay cứu giúp. Ông vốn biết qua đôi chút về việc băng bó vết thương do bởi trước đây, đi lính chế độ cộng hòa cũ, ông có được học qua khóa cứu thương.

Ông đề nghị 3 cô gái trẻ cùng toan nhường chỗ để Hoa nằm, rồi ông nhanh nhẹn dùng một chai nước suối Lavie mà Hoa đang uống dở, dùng khăn lau sạch những vết máu trên mặt mũi cô và xin bông gòn nơi những hành khách khác để lau vết thương và cầm máu cho cô. Trước những nghĩa cử cao đẹp và sự chăm sóc tận tình của ông Ba, Hoa cảm thấy xúc động đến tận cùng và đưa cặp mắt triu mến, âu yếm nhìn ông Ba. Ông Ba đã quên hẳn kẻ dữ đã tới làm nhục và đòi nợ ông hôm qua và tận tình săn sóc như săn sóc cho chính con gái ông vậy!

Sau khi đã cầm máu những vết thương trên đầu, trên mặt Hoa, ông Ba đã dùng một loại dầu chàm mà ông luôn mang theo trong mình để bôi và xoa nắn chung quanh những vết thương trên đầu Hoa, khiến cô đã cảm thấy khỏe khắn như chưa xảy ra chuyện gì. Cô ngồi dậy và chuyện trò thân mật với ông Ba như cha con và cô cứ gọi ông Ba là ba từ đấy!

Xe tới Mỹ Tho, ghé vào một nhà hàng ăn trưa và Hoa đã đơn đả mời ông Ba:

- Ba ơi ba! con mời ba dùng cơm với chúng con nghe ba!
- Dạ không dám!
- Trời ơi! Ba đã lo giúp con thì ba phải cho con đền ơn ba chứ! Ừ mà ba không chịu nhận con là con nuôi ba à!
- Trời ơi! Tôi là lão quê nghèo nản thì làm sao xứng đáng!
- Ba ơi thôi ba đừng đùa nữa làm con buồn! Con thấy ba hiền lành dễ thương, giống như ba con thuở xưa vậy đó! Ba con lâm bệnh qua đời cách đây 3 năm nên con đang mồ côi đây nè! Giờ này gặp được ba, thấy ba dễ thương, dễ mến, lại chăm sóc cho con. Con mừng muốn chết trong khi ba thì lại chối bỏ con.
- Tội quá! thế ra cô mồ côi thật à!
- Vâng con mồ côi mấy năm nay rồi! Mà sao trông ba giống ba con quá đi thôi! Vậy ba chịu làm ba con rồi hen!
- Ừ thì cũng được nhưng ăn thì tui không có ăn chung được vì hôm nay ăn chay.

Ông Ba vừa nói xong, Hoa ôm chầm lấy ông ba khóc nức nở rồi cô mừng rỡ hô lên:

- Ba ơi ba! Con nè ba!

Ông ba cũng ngậm ngùi lên tiếng:

- Con ơi con!

Rồi ông nghĩ tới Trinh, nước mắt ông lại tuôn rơi.

Cuối cùng Hoa đề nghị với chủ xe cho Hoa chạy lại chùa Thiện Phước gần đây mua cơm chay cho ông Ba. May mắn cho Hoa là chủ xe còn phải nghỉ đợi ở đây khá lâu vì phải thay nhíp xe. Hai nhíp xe đã gãy vì xe sụp ổ gà hồi nãy. Thế rồi cả Hoa, ba cô gái quê cùng ông Ba đi bộ tới chùa Thiện Phước gần đó.

Trong chùa khói hương nghi ngút và vì đang là ngày rằm nên thiện nam,

tín nữ tới khá đông. trong chùa lại tổ chức cơm chay nên có nhiều chiếc xe khách ngang qua đây, cho khách bộ hành ghé vào mua phần cơm chay rồi đi.

Trước khi đặt mua cơm chay, ông Ba đề nghị Hoa vô chùa cầu khẩn. Hoa lạnh lẽo mua sắm một mâm hoa quả, nhang đèn rồi vô chùa lễ Phật. Cô mở miệng khẩn nài, không quên thêm lời cầu khẩn cho ông Ba: "Nam mô a di đà Phật! xin ngài thương phổ độ cho ba con đây được hồn an xác mạnh và luôn gặp may lành – Xin cho con biết vâng phục và nghe theo lời dạy bảo của ba con đây! Mô Phật!".

Nghe lời cầu khẩn của ông cô Hoa, lòng ông Ba dào dạt mến thương và cũng thầm thì cầu xin Phật trời chứng giám và thương giúp con gái ông cũng như cho cô Hoa đây biết xa lánh tội lỗi, trở về con người lương què, thật thà, chất phát....

Sau khi lễ chùa ra, ông Ba và Hoa đã đối xử với nhau như tình cha con, Hoa đã dành mọi cử điệu để chăm sóc cho ông Ba như là chăm sóc một người cha nhân lành. Ông Ba cũng thế, ông ôn tồn khuyên bảo Hoa những điều phải trái.

Hoa đã nhiều lần thăm hỏi gia cảnh ông Ba nhưng ông cảm thấy khó lòng tường tận giải thích và Hoa đã nhiều lần xác nhận với ông Ba rằng:

- Ba đừng dấu diếm gì con hết! Từ nay, con coi gia đình ba như gia đình con. Con đã là con gái của ba rồi mà!

- Nhưng gia cảnh của ba gặp nhiều trở trêu, khó nói. Sợ nói ra sẽ gây khó khăn, ngang trái cho ba con ta!

- Con đã thề hứa với ba rằng con sẽ chấp nhận hết cái gì hay dở của gia đình ta. Ba cứ việc cho con biết, nếu làm được gì cho ba, cho gia đình thì con sẽ sẵn lòng. Thú thật với ba, từ lúc được ba chăm sóc cho con, con đã tìm lại được hạnh phúc và tình yêu của một người cha mà con đã bị mất đi! Chính cái mất mát tình hượng đó mà con đã trở thành một kẻ bạo động, bất cần đời và sẵn sàng là kẻ bạo loạn. Bây giờ gặp được ba, với tình yêu thương của ba, con quyết tâm sẽ trở lại đường ngay, nẻo chính. Con đã tự nhủ với lòng mình từ lâu như vậy nhưng bây giờ mới có cơ hội chỉnh mình.

- Thế con cũng có những trái ngang, bần vương à?

- Thật sự thì con chẳng có mấy trái ngang, bần vương nhưng vì là một cô gái thiếu thốn tình thương yêu của gia đình, của một người cha nên con đã chạy theo tiền bạc và dục tính. Cha chết, mẹ bỏ đi lấy chồng, nay thì sống với bà ngoại, một thì với bà nội và rồi có chút ít nhan sắc, thân con đã rơi vào biết bao nhục nhã, đau buồn, kể cả rơi vào vòng tay chú rể. thế nên con bất mãn, loạn cuồng!

- Thôi con đừng khóc nữa! Ba đã hiểu con rồi! Ba cầu nguyện Phật trời cứu, độ con để con trở thành cô gái thuần lương khi còn trong vòng tay bố mẹ.

Ông Ba vừa nói đến đây, Hoa ôm chặt lấy ông khóc nức nở, khiến cho ba cô gái đi theo trở mặt ngạc nhiên.

Xe về đến xa cãng miền Tây trước một khung cảnh hết sức nhốn nháo, kẻ đến người đi thật là náo nhiệt. Hoa cố mời cho được ông Ba ghé nhà mình cho biết nhà. Ông Ba thì nóng ruột tới nhà dì, dưỡng Tư đề bàn kế hoạch tìm, kiếm và cứu thoát Trinh nhưng chưa tiện nói ra. Trước khi đi, ông có nhờ một thằng cháu ra bưu điện gọi điện thoại báo tin cho dưỡng Tư đi đón, không biết nó có gọi được dưỡng Tư hay không? Ông nháo nhác nhìn vào dãy nhà xa cãng để tìm kiếm dưỡng, dì Tư.

Xuống xe, Hoa cứ kè kè theo ông Ba và mời ông về nhà bằng được. Ông Ba thì vẫn cứ nháo nhác kiếm tìm dì, dưỡng Tư. Hai người 2 ý nghĩ khác nhau nhưng đều trong tâm tình yêu thương lành mạnh. Bỗng tai ông Ba nghe tiếng gọi lớn:

- Anh Ba! tụi em và cháu Trinh nè!

Nghe đến đây, ông Ba hoảng loạn vì sợ Hoa sẽ làm khó và trị tội Trinh.

Ông bật run lấy bầy và ấp úng nói với Hoa:

- Thôi cô để tôi đi! mai này rảnh, tôi sẽ tới thăm cô!

- Không được đâu ba! Con thương ba lắm! Con sẽ lo cho ba mà!

Tai ông Ba lại nghe tiếng gọi gần, rõ hơn:

- Ba ơi ba! Con nè!

Ông chạy thoát lại nơi có tiếng gọi rồi ôm chầm lấy Trinh:

- Con!

- Ba!

Hoa giật mình nhìn thấy Trinh. Cô định bay lại túm tóc Trinh nhưng rồi cô chợt hiểu chuyện và chính cái tình yêu thương đối với ông Ba, cô đã thay dạ, đổi lòng. Cô tiến tới gần ông Ba trước sự sợ hãi, run sợ của Trinh. Cô ôn tồn tiến lại Trinh gần hơn, mở một nụ cười hiền hòa và ôm chầm lấy Trinh:

- Em ơi! chị Hoa nè!

Trinh thì run sợ, mồ hôi cô toát đìa, người cô run bần, lo sợ những hình phạt sắp tới!

Hoàng Ngọc Lễ

Người gửi: Nguyễn Đức

Người đăng: Cà Ngố

